

Sygn. akt XVI C 1882/16 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla W. M.w W., XVI Wydział Cywilny

W składzie następującym:

Przewodniczący : SSR Ewa Suhecka- Bartnik

Protokolant : Iwona Serwicka

Po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2017 roku wW.

Na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko (...) Związku (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Oddala powództwo;

2. Zasądza od powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego (...) Związku (...) z siedzibą w W. kwotę 2400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XVI C 1882/16

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 5 kwietnia 2016 roku (według daty prezentaty) powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...)wniosło o zasądzenie od pozwanego (...) Związku (...) kwoty 6404,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona kwota stanowi nieuregulowane przez pozwanego należności za dostawę wody do nieruchomości przy ul. (...) w W. na podstawie umowy nr (...) z dnia 27 marca 2006 roku. Podniósł, iż za wykonaną usługę dostawy wody wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.607,25 zł z terminem płatności do dnia 18 września 2014 roku, jednak powód dokonał wpłaty jedynie na kwotę 3.202,42 zł. Pomimo wezwania go do zapłaty, pozwany nie uregulował zadłużenia (pozew – k. 2-3v.).

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 8 kwietnia 2016 roku w postępowaniu upominawczym tutejszy Sąd uwzględnił w całości żądanie pozwu (nakaz zapłaty – k. 33).

W sprzeciwie od ww. nakazu zapłaty złożonym w dniu 8 lipca 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu przyznał, iż łączy go z powodem umowa nr (...) oraz, iż uiścił na jego rzecz tytułem zapłaty za dostarczoną wodę kwotę 3.202,42 zł. Zaprzeczył jednakże, aby istniało po jego stronie jakiegokolwiek zadłużenie wynikające z ww. umowy, kwestionując tym samym powództwo tak co do wysokości, jak i zasady. Podniósł w tym względzie, iż powód, wbrew

przepisom ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz postanowieniom łączącej strony umowy ujął w fakturze nr (...) należności za okres od 21 stycznia 2014 roku do 20 sierpnia 2014 roku obliczone według wskazań wodomierza odliczającego, a nie wodomierza głównego. Podkreślił, iż nawet w sytuacji, gdy wodomierz główny był niesprawny, powód nie miał prawa do naliczania opłat na podstawie kwestionowanych wskazań wodomierza odliczającego, powinien bowiem dokonać tego na podstawie średniomiesięcznego zużycia wody w roku poprzednim. Gdyby to uczynił, okazałoby się, iż pozwany nie tylko nie zalega z opłatami, lecz na jego koncie figuruje nadpłata. Pozwany zarzucił także, iż w okresie objętym pozwem wodomierz główny nie posiadał legalizacji, a obowiązek jego wymiany na nowy spoczywał na powodzie, który skutkami swojego niedbalstwa próbuje obarczyć pozwanego (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 35-37).

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa powołała się § 8 ust. 2 umowy zawartej z pozwanym, wskazując, iż także wodomierze odliczające powinny być brane pod uwagę przy dokonywaniu rozliczeń między odbiorcą a dostawcą usług, tym bardziej, iż pozwany nie kwestionuje prawidłowości ich działania i podanego przez nie zużycia wody. Nadmieniła, iż dochodzona należność dotyczy okresu letniego, w którym notuje się zwiększone zużycie wody. Powód wskazał także, iż podejmował próby wymiany wodomierza głównego, jednak bezskutecznie. Wyjaśnił, że wodomierz ten nie został poddany ekspertyzie bowiem odbiorcy usług nie zlecili jej przeprowadzenia (odpowiedź na sprzeciw – k. 59-60).

Replikując na powyższe, strona pozwana podkreśliła, iż od początku procesu kwestionowała wskazania wodomierza odliczającego i zaprzecza, że w okresie objętym pozwem zużyła wodę w ilości 2.118 m³. Stwierdziła, iż nie zlecała ekspertyzy wodomierza głównego, bowiem nie widziała takiej potrzeby – nie kwestionowała i nie kwestionuje jego wskazań. Kwestionuje zaś drastyczny wzrost zużycia wody w okresie letnim wskazany przez wodomierz odliczający, niewspółmierny do analogicznych okresów w latach poprzednich. Ponadto podniosła, iż podłączenie sieci do tego wodomierza zostało wykonane i opomiarowane przez samego powoda. Zaprzeczyła twierdzeniom powoda, iż podstawą naliczania opłat na podstawie wskazań wodomierza odliczającego są postanowienia umowy. Zakwestionowała także okoliczność, iż powód w 2014 roku podejmował próby wymiany wodomierza głównego (pismo procesowe strony pozwanej – k. 70-72).

W piśmie procesowym z dnia 29 listopada 2016 roku powód podtrzymał twierdzenie, iż pozwany pobrał taką ilość wody, jaką wskazał wodomierz odliczający podczas jego odczytu w dniu 20 sierpnia 2014 roku. Wskazał, że tym samym istnieje po stronie pozwanej bezpodstawne wzbogacenie w wysokości dochodzonej w niniejszym postępowaniu. Podniósł ponownie, że wskazania wodomierza głównego nie mogły być podstawą rozliczeń, bowiem wodomierz ten nie posiadał ważnej cechy legalizacji (pismo procesowe strony powodowej – k. 87-88).

W odpowiedzi na powyższe z dnia 15 grudnia 2016 roku pozwany wskazał, iż zmiana powództwa i oparcie podstawy prawnej o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu w niniejszej sprawie jest niedopuszczalna (pismo procesowe strony pozwanej – k. 97-98).

W dalszym toku procesu strony twierdziły i wносиły jak dotychczas.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 marca 2006 roku Miejskie Przedsiębiorstwo (...) (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej także jako „MPWiK”) zawarł, jako dostawca usług, z (...) Związkiem (...) (dalej także jako (...)), jako odbiorcą usług, umowę nr (...). Na podstawie tej umowy MPWiK zobowiązał się m.in. do dostarczania w sposób ciągły wody do nieruchomości użytkowanej przez (...), położonej przy ul. (...) w W. (dalej także jako (...)), zgodnie z warunkami technicznymi przyłączenia do sieci, o ciśnieniu umożliwiającym normalne użytkowania wody na zasadach określonych w obowiązujących przepisach; utrzymywania urządzeń i przyłączy wodociągowych będących w posiadaniu dostawcy usługi i usuwania ich awarii; odczytywania wodomierzy głównych w okresach kwartalnych. W tym celu MPWiK zobowiązało się także do zainstalowania na własny koszt stanowiącego jej własność oplombowanego wodomierza głównego wraz z zaworami oraz pokrywania kosztów jego utrzymania (§ 3 i 4 umowy). (...) zobowiązał się natomiast m.in. do zainstalowania i eksploatacji wodomierzy odliczających oraz przekazywania dostawcy usług odczytów z tych

wodomierzy w ciągu trzech dni od daty kwartalnego odczytu wodomierza głównego dokonywanego przez dostawcę usług (§ 7 umowy).

W § 8 ust. 1 ustalono, iż ilość dostarczonej wody ustalana będzie na podstawie wskazań wodomierza głównego zainstalowanego na nieruchomości przy ul. (...), a w przypadku jego braku – w oparciu o przeciętne normy zużycia wody. Zgodnie z § 8 ust. 2 ilość dostarczonej wody, ustalonej jak w § 8 ust. 1, będzie rozliczana przez dostawcę usług dla nieruchomości na instalacji wewnętrznej według wskazań wodomierzy odliczających. Stosownie do § 8 ust. 3, w przypadku gdyby ilość wody ustalona jak w ust. 1 była większa niż ilość wody ustalona jak w ust. 2, odbiorca usługi zostanie obciążony różnicą proporcjonalnie do zużycia wody wykazanego wodomierzami odliczającymi. W § 9 ust. 3 umowy przewidziano, iż w przypadku niesprawności wodomierza głównego lub okresowego braku możliwości odczytu, ilość dostarczonej wody ustala się na podstawie średniego zużycia w okresie 6 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności wodomierza, a gdy nie jest to możliwe – na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłego i liczby miesięcy niesprawności wodomierza głównego lub wodomierzy odliczających, a gdy nie jest to możliwe na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłego i liczby miesięcy niesprawności wodomierza głównego lub wodomierzy odliczających.

Dostawca usług na wniosek odbiorcy usług dokonywać miał sprawdzania prawidłowości wskazań wodomierza głównego, a w przypadku gdyby sprawdzenie nie potwierdziło zgłoszonej niesprawności, kosztami ekspertyzy miał zostać obciążony odbiorca usług (§ 9 ust. 4 i 5).

(...) zobowiązał się dokonywać zapłaty za dostarczoną wodę w terminie określonym w fakturze wystawionej przez MPWiK po dokonaniu odczytów, który może być nie krótszy niż 14 dni od daty jej dostarczenia (§ 13 i 14). Określono, iż należności z powyższego tytułu będą pobierane według obowiązujących w danym okresie rozliczeniowym taryf (§ 9 ust. 1).

(dowód: umowa nr (...) wraz z załącznikiem – k. 20-23v.)

Nieruchomość przy ul. (...), stanowiąca ogródki działkowe, nie ma odrębnego przyłącza wodociągowego doprowadzającego wodę bezpośrednio z sieci komunalnej. W związku z powyższym woda jest dostarczana z instalacji wewnętrznej znajdującej się na nieruchomości przy ul. (...), poprzez wspólne połączenie wodociągowe opomiarowane wodomierzem głównym. Zużycie wody przypadające na każdą z ww. nieruchomości mierzone jest zaś za pomocą wodomierzy odliczających, z których jeden znajduje się w studzience położonej przy ul. (...), a drugi w studzience położonej na terenie (...) przy ul. (...) (zwana dalej (...)).

(dowód: zeznania świadka J. Ż. (1) 00:05:03-00:08:27 nagrania protokołu rozprawy – k. 109)

W dniu 26 sierpnia 2014 roku MPWiK wystawiła (...) fakturę VAT nr (...) z tytułu dostarczania wody do (...) na podstawie ww. umowy w okresie od dnia 21 stycznia 2014 roku do dnia 20 sierpnia 2014 roku. Faktura opiewała na kwotę 9.607,25 zł, która stanowiła iloczyn stawki 4,20 zł/m³ i liczby 2118 m³, którą ustalono na podstawie zużycia wody wskazanego przez wodomierz odliczający nr (...) zamontowany na tej (...). Według załączonej do faktury specyfikacji ww. wodomierz odliczający wskazywał stan początkowy 2559 m³, a końcowy 4677 m³. Wodomierz główny nr (...) zamontowany na nieruchomości przy ul. (...) w tym samym okresie wskazywał stan początkowy 4455 m³, a końcowy 5417 m³. Wodomierz odliczający nr (...) zamontowany na nieruchomości przy ul. (...) wskazywał zaś stan początkowy 445 m³, a końcowy 580 m³. Termin płatności faktury określono na dzień 18 września 2014 roku.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 26)

Powyższą fakturę wystawiono na podstawie odczytów ww. wodomierzy dokonanych przez MPWiK w dniu 20 sierpnia 2014 roku.

(dowód: zlecenie odczytu – k. 98)

Sposób naliczenia kwoty obciążającej (...) odmienny od wskazanego w umowie nr (...) – tj. dokonany na podstawie wskazań wodomierzy odliczających, z pominięciem wskazań wodomierza głównego – został ustalony przez pracowników działu fakturowania MPWiK. Na podstawie porównania wyników odczytów wodomierzy odliczających i głównego, które wykazywały znaczne różnice oraz pobór wody znacznie przekraczający ten w analogicznych okresach w latach ubiegłych, uznali oni bowiem, bez poddania wodomierza jakiegokolwiek ekspertyzie czy badaniu, że wodomierz główny nie działa prawidłowo.

(dowód: zeznania świadka J. Ż. (1) 00:13:37-00:16:10, 00:23:56-00:25:16, 00:30:02-00:32:32 nagrania protokołu rozprawy – k. 109)

MPWiK dwukrotnie, pismami z dnia 10 lutego i 10 marca 2015 roku wezwało (...) do zapłaty należności wskazanych w ww. fakturze.

(dowód: wezwania do zapłaty z potwierdzeniami odbioru – k. 28-31v.)

W dniu 10 kwietnia 2015 roku (...) uiścił na rzecz MPWiK kwotę 3202,42 zł tytułem zapłaty za dostarczenie wody na Nieruchomość w okresie objętym fakturą VAT nr (...).

(dowód: potwierdzenie przelewu – k. 27)

Cecha legalizacyjna wodomierza głównego nr (...) wygasła w dniu 31 grudnia 2013 roku. MPWiK zleciło jego wymianę dopiero w dniu 3 stycznia 2015 roku. Do wymiany w dniu tym nie doszło, bowiem na terenie ogrodów działkowych nie zastano „osoby kompetentnej”. Ostatecznie wodomierz główny został wymieniony przez MPWiK w dniu 16 marca 2015 roku. MPWiK nie zleciło ekspertyzy wymienionego wodomierza.

(dowód: dyspozycja robót wodomierzowych – k. 61-61v.; zeznania świadka J. Ż. (1) 00:23:56-00:25:16 nagrania protokołu rozprawy – k. 109; zeznania świadka J. Ż. (2) 00:42:18-00:45:01 nagrania protokołu rozprawy – k. 109)

Zgodnie z przyjętą w MPWiK praktyką przedsiębiorstwo zleca przeprowadzenie ekspertyzy wodomierza jedynie w sytuacji gdy zwróci się o to odbiorca usług. Zdarza się, że MPWiK, odnotowując wskazania wodomierza, świadczące o jego nieprawidłowym działaniu, informuje o tym klientów i wskazuje na możliwość dokonania takiej ekspertyzy.

(dowód: zeznania świadka J. Ż. (2) 00:46:31-00:51:11 nagrania protokołu rozprawy – k. 109)

W piśmie z dnia 26 czerwca 2015 roku, wyjaśniając sposób naliczenia należności ujętych w fakturze VAT nr (...), MPWiK wskazało, iż zarówno za okres od dnia 21 stycznia 2014 roku do dnia 14 kwietnia 2014 roku, jak i za okres od dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia 20 sierpnia 2014 roku odnotowano trzykrotnie większe zużycie na wodomierzach odliczających niż na wodomierzu głównym. Podało dalej, iż w powyższych okresach wodomierz główny działał nieprawidłowo i nie wykazywał całej ilości dostarczonej wody, nie posiadał bowiem cechy legalizacyjnej, która wygasła z końcem 2013 roku. W związku z powyższym do obliczenia należności objętych przedmiotową fakturą przyjęto zużycie wody wskazane przez wodomierze odliczające. Nadmieniono, iż wodomierz główny, po jego wymianie w dniu 16 marca 2015 roku w ramach legalizacji, nie został poddany ekspertyzie, bowiem MPWiK nie otrzymała od (...) zlecenia na jej przeprowadzenie.

(dowód: pismo MPWiK z dnia 26 czerwca 2015 r. – k. 38-40)

W okresie pomiędzy 15 kwietnia 2013 roku a 15 lipca 2013 roku zużycie wody na (...) odnotowane przez wodomierz odliczający nr (...) wynosiło 202 m³, natomiast w okresie pomiędzy 16 lipca 2013 roku a 15 października 2013 roku 197 m³. W obu okresach suma zużycia wody odnotowana przez wodomierze odliczające, tj. nr (...) i nr (...), pokrywała się ze zużyciem odnotowanym przez wodomierz główny.

(dowód: faktury VAT – k. 41-42)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy szczegółowo wymienionym powyżej. Wskazać należy, iż rzeczony materiał dowodowy w części zawierającej dokumenty, wydruki i ich kserokopie nie budził jakichkolwiek wątpliwości Sądu co do autentyczności i prawdziwości, co nie było również kwestionowane przez uczestników i wnioskodawcę.

Ustalając stan faktyczny Sąd dał wykorzystać także dowód z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków J. Ż. (1) i J. Ż. (2). J. Ż. (1) w swoich zeznaniach szczegółowo wyjaśniła okoliczności wystawienia spornej faktury i sposób, w jaki strona powodowa naliczyła ujęte w tej fakturze należności. J. Ż. (2) natomiast, choć nie dysponował informacjami na temat rozliczeń pomiędzy stronami i prawidłowości pomiarów zużycia wody na (...), to z racji pełnionej funkcji w strukturach powodowej spółki opisał przyjęte w niej mechanizmy i procedury związane z wymianą i legalizacją wodomierzy.

Sąd uznał zeznania ww. świadków za logiczne, spójne i nie dające żadnych powodów do kwestionowania ich obiektywności i wiarygodności.

Sąd oddalił osobowe wnioski dowodowe strony powodowej i pozwanej, odpowiednio o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka T. K. i świadka M. C.. Uznał bowiem, iż okoliczności, na które świadkowie mieliby zeznawać, tj. fakt wybudowania przyłącza wodociągowego przez poprzednika prawnego powoda oraz kwestia sposobów i możliwości dostarczenia wody przez powoda do odbiorców oraz możliwych źródeł zasilania, nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd oddalił także wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny kalkulacji opłat za dostarczanie wody na okoliczność wyliczenia wysokości należnego powodowi świadczenia z tytułu dostawy wody na Nieruchomość w okresie objętym pozwem w oparciu o ilość wody wskazanej przez wodomierze odliczające pozwanego. W ocenie Sądu przeprowadzenie takiego dowodu byłoby nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy wobec okoliczności, iż brak było jakiegokolwiek podstawy, tak ustawowej, jak i umownej, do naliczania przez powoda należności obciążających pozwanego w oparciu o wskazanie wodomierza odliczającego, co zostanie wyjaśnione szerzej w dalszej części niniejszego uzasadnienia. W konsekwencji przeprowadzenie obliczeń biegłego na podstawie wskazań tego wodomierza uznać należało za bezprzedmiotowe. Zauważyć jednocześnie należy, iż w postępowaniu uproszczonym, w jakim sprawa niniejsza była prowadzona przeprowadzenie takiego dowodu było nadto co do zasady wyłączone, a wyżej podniesione okoliczności nie przemawiały za tym by sprawę celem dopuszczenia tego dowodu prowadzić z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlegało w całości oddaleniu.

Strona powodowa dochodziła w niniejszym postępowaniu zapłaty należności za dostarczoną pozwanemu wodę w oparciu o zwartą przez strony umowę o dostarczanie wody z urządzeń wodociągowych będących w posiadaniu powoda.

Poza sporem leżało to, iż strony łączyła opisana w pozwie umowa, stanowiąca umowę o zaopatrzenie w wodę zawartą między przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym a odbiorcą usług w rozumieniu art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. 2015, poz. 139 – j.t., dalej także jako „u.z.z.w.”), której przepisy znajdują bezpośrednie zastosowanie w niniejszej sprawie.

Zgodnie z postanowieniami przedmiotowej umowy powodowe przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne zobowiązane było do dostarczania wody na Nieruchomość pozwanego, natomiast pozwany zobowiązany był z tego tytułu dokonywać na rzecz powoda stosownej zapłaty. Należności za dostarczoną stronie pozwanej wodę były naliczane według obowiązującej taryfy zatwierdzonej w trybie art. 24 u.z.z.w. w oparciu o dokonywane kwartalnie

przez MPWiK odczyty wodomierzy. Obowiązek zapłaty aktualizował się po stronie pozwanego każdorazowo po dostarczeniu przez powoda faktury obejmującej wyliczenie ww. należności.

W niniejszej sprawie strona powodowa domagała się zapłaty należności wynikających z faktury obejmującej łączny okres od dnia 21 stycznia 2014 roku do dnia 20 sierpnia 2014 roku, obliczonych na podstawie pomiarów dokonanych za pomocą znajdującego się na (...) wodomierza odliczającego.

Strona pozwana nie kwestionowała istnienia co do zasady po swojej stronie zobowiązania do zapłaty należności za dostarczoną wodę w powyższym okresie, wskazując zresztą, iż z tego tytułu uiszczała na rzecz powoda w dniu 10 kwietnia 2015 roku kwotę 3.202,42 zł. Zarzuciła jednakże, iż żądanie powoda zapłaty ponad tę kwotę jest niezasadne. Zakwestionowała bowiem sposób naliczenia przez powoda dochodzonej kwoty, podnosząc, że nieprawidłowo przyjął on jako podstawę wyliczeń w tym zakresie wskazania wodomierza odliczającego zamiast wodomierza głównego, który w jej ocenie sprawnie działał, a nawet gdyby przyjąć odmiennie to podstawę rozliczenia nie powinny stanowić wskazania wodomierzy odliczających lecz średnie zużycie wody z okresów poprzednich zgodnie z ustawą i umową łączącą strony.

W ocenie Sądu w świetle obowiązujących przepisów oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego podzielić należało powyższe stanowisko pozwanego. Wskazania bowiem wymaga, iż jak stanowi art. 27 ust. 1 u.z.z.w. ilość wody dostarczonej do nieruchomości ustala się na podstawie wskazania wodomierza głównego, a w przypadku jego braku - w oparciu o przeciętne normy zużycia wody.

Unormowanie to znajduje także odzwierciedlenie w postanowieniach łączącej strony umowy. W myśl jej § 8 ust. 1 ilość dostarczonej wody ustalana powinna być na podstawie wskazań wodomierza głównego zainstalowanego na nieruchomości przy ul. (...), a w przypadku jego braku w oparciu o przeciętne normy zużycia wody. W § 9 ust. 3 umowy przewidziano natomiast, iż w przypadku niesprawności wodomierza głównego lub okresowego braku możliwości odczytu, ilość dostarczonej wody ustala się na podstawie średniego zużycia w okresie 6 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności wodomierza, a gdy nie jest to możliwe – na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłego i liczby miesięcy niesprawności wodomierza głównego lub wodomierzy odliczających, a gdy nie jest to możliwe na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłego i liczby miesięcy niesprawności wodomierza głównego lub wodomierzy odliczających.

Mając na względzie powyższe stwierdzić należy zatem, iż brak było jakichkolwiek podstaw – tak ustawowych, jak i umownych – do obciążania powoda należnościami ustalonymi jedynie w oparciu o wskazania licznika odliczającego zainstalowanego na (...) w całkowitym oderwaniu od wskazań licznika głównego. Nie sposób przy tym się zgodzić z argumentacją powoda, iż podstawę taką stanowił § 8 ust. 2 przedmiotowej umowy. W świetle jasno i precyzyjnie sformułowanego przepisu art. 27 ust. 1 u.z.z.w., a także § 8 ust. 1 umowy uznać należy, iż wskazania wodomierza odliczającego miały jedynie charakter pomocniczy w stosunku do wskazań wodomierza głównego. Mianowicie decydowały one jedynie o tym w jakiej części obciążyć należy poszczególne nieruchomości pobierające wodę z tego samego przyłącza opomiarowanego wodomierzem głównym. Nie mogły one jednak stanowić samodzielnej podstawy do dokonywania naliczeń wysokości opłat obciążających odbiorców. Wskazuje na to zresztą sama treść ust. 2 § 8, zgodnie z którym dostawca powinien najpierw ustalić ilość dostarczonej wody na podstawie wskazań wodomierza głównego, a dopiero potem rozliczyć tak obliczoną sumę pomiędzy nieruchomości pobierające wodę na instalacji wewnętrznej według wskazań wodomierzy odliczających.

W ocenie Sądu nie stanowiła także dostatecznego uzasadnienia dla dokonania rozliczeń w oparciu o same tylko wyniki pomiaru wodomierza odliczającego okoliczność, iż w rozpatrywanym okresie wyniki te były trzykrotnie wyższe niż wskazania wodomierza głównego, co wskazywać mogło na twierdzone lecz niewykazane przez powoda uszkodzenie bądź nieprawidłowe działanie tego ostatniego.

Z całą mocą podkreślić należy, iż Umowa w § 8 ust. 3 regulowała jedynie sytuację odwrotną, tj. w której ilość wody ustalona na podstawie pomiarów wodomierza głównego była większa niż ilość wody ustalona w oparciu o wskazania

wodomierzy odliczających. Co więcej w § 9 ust. 3 umowy przewidziano, iż w przypadku niesprawności wodomierza głównego lub okresowego braku możliwości odczytu, ilość dostarczonej wody ustala się na podstawie średniego zużycia w okresie 6 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności wodomierza albo na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłego i liczby miesięcy niesprawności wodomierza głównego lub wodomierzy odliczających. Umowa nie przewiduje jednak możliwości dokonania odczytu w oparciu o wodomierze odliczające.

Uwzględniając postanowienia umowy również przez pryzmat treści art. 65 § 2 k.c. uznać należało, iż postanowienie § 8 ust. 2 służyć miało wyłącznie podziałowi kosztów dostarczonej wody między (...) w nią zasilane, co z pewnością wynikało z potrzeby rozliczenia kosztów utrzymania tych (...) przez pozwanego dla jego potrzeb, nie miało zaś służyć ustaleniu globalnej kwoty zobowiązania pozwanego wobec powoda- w tym zakresie strony zgodnie przewidziały, że decydujące będą wskazania wodomierza głównego a w przypadku jego niesprawności średnie zużycie wody ustalone w sposób przewidziany w § 9 ust. 3 umowy. Postanowienia tej umowy były w tym zakresie jasne i klarowne, zaś strona powodowa nie udowodniła, by jej postanowienia należało tłumaczyć w odmienny sposób – w tym zaprezentowany w jej stanowisku w sprawie.

Reasumując, ocenić należy, iż powód nie miał uprawnienia do jednostronnej zmiany sposobu i podstawy naliczania należności za dostarczoną wodę i arbitralnego oparcia odczytów, o których mowa w § 13 umowy, jedynie na wskazaniach wodomierza odliczającego. Jak wynika jednak pośrednio już z samych twierdzeń pozwu, potwierdzonych zresztą jednoznacznie zeznaniami świadka J. Ż. (1), taki właśnie sposób wyliczeń, pomijający postanowienia umowy, został przyjęty przez powoda. Co istotne świadek zajmująca się zawodowo jako pracownik powoda rozliczaniem należności za wodę, wskazująca na wiedzę co do postanowień umowy nie potrafiła racjonalnie wyjaśnić na jakiej podstawie przyjęto taki a nie przewidziany w umowie czy też nawet w ustawie sposób rozliczenia należności za wodę.

Jednocześnie podkreślić należy, iż nie może stanowić usprawiedliwienia dla działań powoda w tym zakresie okoliczność, iż jak wynikało z analizy wskazań urządzeń pomiarowych, wodomierz główny prawdopodobnie był rzekomo niesprawny, a mimo to strona pozwana nie zleciła dokonania sprawdzenia prawidłowości jego wskazań.

Po pierwsze wskazać należy, iż zgodnie z art. 5 ust. 2 u.z.z.w. odbiorca usług odpowiada za niezawodne działanie jedynie tych instalacji i przyłączy wodociągowych z urządzeniem pomiarowym włącznie, które znajdują się w jego posiadaniu. Bezspornym było zaś, iż urządzenie pomiarowe w postaci wodomierza głównego nie było w posiadaniu pozwanego, to nie on zatem odpowiadał za jego działanie. Po drugie, zgodnie z § 3 pkt 2 i § 4 pkt 3 umowy, to na powodzie ciążył obowiązek pokrywania kosztów utrzymania wodomierza głównego, będących w jego posiadaniu urządzeń i przyłączy wodociągowych, ich eksploatacja oraz usuwanie ich awarii. Wreszcie to na MPWiK, a nie pozwanym, spoczywał obowiązek dbania o legalizację i wymianę wodomierza głównego. Tymczasem cecha legalizacyjna przedmiotowego wodomierza wygasła z końcem 2013 roku, a działania w celu jego wymiany w ramach ponownej legalizacji pozwany podjął dopiero w styczniu 2015 roku. Skutki zaniechań pozwanego w tym zakresie i ewentualnego nieprawidłowego działania wodomierza nie mogą zatem obciążać pozwanego i skutkować przyjęciem nieuregulowanego w umowie ani przepisach ustawy, a do tego niekorzystnego z punktu widzenia pozwanego, sposobu rozliczenia za dostarczoną wodę.

Jednocześnie wskazać należy, iż pozwany nie wykazał ponad wszelką wątpliwość, że wodomierz główny nie był sprawny i jego wskazania nie mogą być podstawą do wyliczenia należności obciążających stronę pozwaną. A to na nim, zgodnie z art. 6 k.c., spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Mimo istnienia przesłanek wskazujących na prawdopodobieństwo nieprawidłowego działania rzeczonoego urządzenia pomiarowego pozwany nie przeprowadził, względnie nie zlecił przeprowadzenia ekspertyzy mającej na celu sprawdzenie prawidłowości jego wskazań. Jak już wspomniano nie zasługuje przy tym w okolicznościach niniejszej sprawy na uwzględnienie argument, iż zgodnie z § 9 ust. 4. dostawca usług dokonuje ekspertyzy wodomierza jedynie na wniosek odbiorcy, a wniosku takiego pozwany nie składał. Raz jeszcze należy bowiem wskazać, że za prawidłowe działanie i legalizację wodomierza głównego odpowiadał powód, a ponadto pozwany nie kwestionował wskazań wodomierza głównego, lecz odliczającego. Mimo to powód, dysponując co najmniej od kwietnia 2014 roku wiedzą o nieprawidłowościach pomiarów i prawdopodobieństwie

istnienia usterki wodomierza głównego, a także wygaśnięciu jego cechy legalizacyjnej, nie podjął jakichkolwiek kroków, aby zbadać działanie należącego do niego wodomierza, co przecież nie było mu zabronione, czy też by dokonać jego wymiany, do czego był zobowiązany.

Nawet jeśli jednak przyjąć, iż wodomierz główny rzeczywiście w okresie objętym pozwem nie był sprawny, to i tak brak było podstaw do przyjęcia jako podstawy wyliczeń w oparciu o wskazania wodomierza odliczającego. W tej sytuacji zastosowaniu podlegał bowiem cytowany powyżej § 9 ust. 3 umowy, nakazujący ustalenie ilości dostarczonej wody na podstawie średniego zużycia w okresach poprzedzających. Niemniej powód roszczenia swojego w oparciu o taki mechanizm obliczeń nie opierał, nie udowodnił także jak kształtowało się to zużycie dla (...), nie zgłosił w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych wskazujących na zużycie w okresach o jakich mowa w § 9 ust. 3 umowy, co uniemożliwiało Sądowi poczynienie jakichkolwiek ustaleń w tym zakresie. Również zgłoszony przez powoda wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego nie miał służyć poczynieniu takich ustaleń. Zauważenia przy tym wymaga, że pozwany wskazywał, że uiszczona przez niego kwota należności za wodę przekraczała kwotę wyliczoną według średniego zużycia w okresie od 16.04.2013 do 15 października 2013 roku, czego strona powodowa nie zakwestionowała.

W rezultacie, mając na względzie, iż pozwany bezspornie uregulował na rzecz powoda należności za okres objęty pozwem według wskazań wodomierza głównego, a brak było podstaw, bądź możliwości ustalenia zużycia wody w inny sposób, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zauważyć należy również, że całkowicie bez znaczenia było to, iż zużycie wody w ogródkach działkowych które znajdują się na (...) jest różne w różnych okresach roku, więc niezasadne było przyjęcie jako podstawy rozliczeń średniego zużycia. Strona powodowa jest niespornie profesjonalistą w zakresie świadczenia usług w zakresie dostawy wody, a zatem wszelkie zaniedbania związane z niekorzystnym dla niej ukształtowaniem postanowień umowy w zakresie sposobu rozliczenia dostaw wody obciążać mogą li tylko ją samą. Umów zaś zawartych należy dotrzymywać.

Na uwzględnienie nie zasługiwało żądanie zapłaty dochodzonej kwoty także na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, które to żądanie strona powodowa zgłosiła w piśmie procesowym z dnia 29 listopada 2016 roku.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż niniejsza sprawa była rozpatrywana w postępowaniu uproszczonym. Zgodnie zaś z art. 505⁴ § 1 k.p.c. zmiana powództwa w takim postępowaniu jest niedopuszczalna, nadto w katalogu spraw rozpoznawanych w tym postępowaniu określonym w art. 505¹k.p.c. brak jest roszczeń z bezpodstawnego wzbogacenia. Po drugie brak było jakichkolwiek przesłanek do zastosowania przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 405 k.c.), w sytuacji gdy świadczenie powoda w postaci dostawy wody i obowiązek pozwanego zapłaty za nią wynikał z łączącej strony ważnej umowy, a żądanie pozwu dotyczyło zapłaty z tytułu świadczeń spełnionych właśnie na podstawie tej umowy. Nie sposób zatem uznać, iż pozwany uzyskał korzyść bez podstawy prawnej, czy też świadczenie powoda było nienależne (art. 410 k.c.). Po trzecie nie zostało wykazane przez powoda, ażeby wskazania co do zużycia wody na wodomierzach odliczających były prawidłowe, zaś na wodomierzu głównym błędne.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku

Podstawę orzeczenia o kosztach procesu stanowił art. 98 k.p.c. Stroną przegrywającą sprawę był powód, gdyż powództwo zostało w całości oddalone. Na kwotę kosztów procesu należnych pozwanemu od powoda składała się kwota kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł. Wysokość ww. kosztów Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie 2. wyroku.

(...)

(...)